

Hồi 34

Hồ Thiết Sanh tiu ngửu buông tiếng thở dài, với sáu thành công lực tung chưởng vào cửa đá, thật ra chàng cũng biết là vô ích, bởi đã thấy cánh cửa đá dày đến ba thước và là loại đá hoa cương hết sức cứng rắn. Búng một tiếng, cổ tay như bị nứt toác, bèn không phí sức nữa, ngồi bệt xuống đất nghĩ cách. Nhưng chẳng nghĩ ra được cách gì, mà còn mỗi lúc càng thêm buồn bực. Chàng nghĩ đến sự thay đổi của sư tổ, sự mất trí nhớ của sư phụ, sự vô tình bạc nghĩa của sư mẫu, và cả trẻ thơ cũng bị lâm nạn, chẳng rõ hiện giờ ra sao? Nhưng những chuyện ấy nghĩ cũng vô ích, chi bằng cứ bình tâm tĩnh trí nghiên cứu bài ca quái dị của Bạch Mao đại ca, rất có thể đó chính là Ma Dao Ca.

Chàng định lực hơn người, chưa đầy nửa giờ đã dẹp hết tạp niệm, chỉ không ngừng lẩm bẩm:

- Bảy sáu năm bốn ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Một hai ba, ba hai một. Một hai ba bốn năm sáu bảy. Ba ba là chín Thần Cung xuất. Gặp một trừ đi thành chín một.

Chàng chợt hiểu ra, nhận thấy đường lối vận khí của bài ca này trái ngược hẳn với bài ca trước, một xuôi một đảo, một đảo một xuôi, hai câu sau có ý là vận hành chín lần, bắt đầu từ Thần Cung, chỉ câu sau cùng là không sao hiểu nổi.

Câu sau cùng này vốn là một phép tính, áp dụng vào tâm pháp nội công hết sức độc đáo. Chàng vắt óc suy nghĩ suốt hai giờ liền, nhưng vẫn không sao nghĩ ra.

Chàng ước chừng lúc này đã là khoảng canh tư, đành tạm ngưng nghĩ, đứng lên đi lại trong nhà đá, đầu óc lại bắt đầu rối rắm, chẳng có cách nào có thể thoát thân.

Đột nhiên, chiếc khóa to bên ngoài cửa đá vang lên một tiếng, tuy rất khẽ nhưng không thoát nổi đôi tai linh mẫn của Hồ Thiết Sanh, dường như có người đang khẽ khàng mở khóa.

Hồ Thiết Sanh liền tức vận công sẵn sàng, thẩm nhủ:

“Chỉ cần cửa đá mở là mình xông ra ngay”.

Quả nhiên cửa đá hé mở, một yêu nữ lách nhanh vào, rồi lại quay người khép cửa, hành động hết sức thận trọng như sợ bị người phát giác.

Hồ Thiết Sanh vốn đã giơ chuông lên cao định bổ xuống, nhưng chàng là người quang minh lỗi lạc, không thể nào ra tay ám toán sau lưng thế này.

Đang khi lưỡng lự, yêu nữ ấy đã quay lại, thấy chàng vẫn còn giơ tay lên cao, liền sững sốt nói:

- Thiếu hiệp định giết tiểu nữ ư?

Hồ Thiết Sanh lại hạ tay xuống:

- Không sai, vừa rồi tại hạ quả có ý định ấy.

- Vậy sao thiếu hiệp không hạ thủ?

- Tại hạ không muốn ám toán sau lưng.

Yêu nữ giọng thê thiết:

- Giờ tiểu nữ đã quay lại rồi, thiếu hiệp hạ thủ đi.

Hồ Thiết Sanh giờ mới nhận ra nàng này chính là yêu nữ cầm đầu đã dẫn họ đến đây, ngại ngừng nói:

- Cô nương đến đây làm gì? Định giết tại hạ phải không?

Yêu nữ lắc đầu:

- Tiểu nữ nhận thấy làm một người đàn bà không biết xấu hổ có lẽ tốt hơn, ít ra cũng có thể khiến cuộc đời được vui thú hơn, như thiếu hiệp với người đàn bà không biết xấu hổ kia vậy.

Hồ Thiết Sanh ngớ người:

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Yêu nữ nghiêm giọng:

- Tiểu nữ muốn phạm tội.

Hồ Thiết Sanh trở mắt:

- Phạm tội ư? Cô nương phạm tội gì?

- Điều cấm thứ nhất của bốn giáo là không được gần gũi đàn ông, nhưng tiểu nữ muốn thử, dù chết cũng không oán hận, bởi vì tiểu nữ...

Hồ Thiết Sanh giật mình:

- Nếu cô nương thật sự muốn ly khai Hận Thế Giáo, tại hạ cam đoan sẽ đưa cô nương vào Trung Nguyên, nơi đó có rất nhiều người đàn ông đáng cho cô nương yêu.

Yêu nữ lắc mạnh đầu:

- Không, tiểu nữ chỉ muốn thiếu hiệp thôi.

Hồ Thiết Sanh lại giật mình lùi sau một bước nói:

- Không được đâu, tại hạ đã có hai vợ rồi, không thể làm lỡ tuổi thanh xuân của cô nương nữa. Vả lại, còn một điều tại hạ phải cho cô nương biết, giữa nam nữ chỉ cần không có sự ép buộc đều không phải là sự xấu xa, mà đó là một chuyện hệ trọng trong đời người, mọi người bình thường đều phải đi qua để nối dõi tông đường.

Yêu nữ ngơ ngẩn:

- Đó không phải là phạm tội sao?

- Không, đó là chuyện chính đại quang minh, một người con gái cả đời không xuất giá mới là quái vật, sẽ bị người đời cười chê.

- Vậy tiểu nữ muốn thiếu hiệp có phải là phạm tội không?

- Nếu tại hạ chưa có vợ và bằng lòng cưới cô nương thì không phạm tội, còn như cô nương dùng bạo lực cưỡng bức tại hạ thì đó là phạm tội.

Yêu nữ ngạc nhiên một hồi:

- Tiểu nữ rất thích thiếu hiệp, chẳng hiểu vì sao ngay khi vừa mới gặp thiếu hiệp là đã thấy thích mến. Tiểu nữ nghĩ, già mà có thể nằm trong vòng tay thiếu hiệp trong chốc lát, dù phải chết tiểu nữ cũng cam tâm.

Nàng ta nói hết sức nghiêm túc, không chút vẻ e thẹn và giả dối.

Hồ Thiết Sanh trầm thờ dài và nghĩ:

“Phải rồi, hẳn là ngay từ bé họ đã bị bắt đến đây, chưa từng thấy thế giới bên ngoài nên họ hết sức hồn nhiên thật thà và không cảm thấy e thẹn, tâm hồn như tờ giấy trắng vậy”.

Chàng thành khẩn nói:

- Tâm ý của cô nương khiến tại hạ hết sức cảm động nhưng rất tiếc là tại hạ đã có vợ con. Nếu cô nương bằng lòng, tại hạ sẵn sàng đưa cô nương vào Trung Nguyên.

- Tiểu nữ lòng đã quyết, kiếp này không bao giờ thay đổi. Thiếu hiệp không lấy tiểu nữ cũng chẳng sao, có lẽ là chê tiểu nữ xấu xí. Thôi thì hãy cho tiểu nữ làm những công việc vặt vãnh cũng được, chỉ cần hằng ngày được gặp thiếu hiệp là tiểu nữ cũng đủ mãn nguyện rồi.

Hồ Thiết Sanh lòng xúc động tột cùng, nhận thấy tiểu nữ này cũng khá đáng yêu, có điều là ngây thơ quá, không biết bao lâu mới có thể huấn luyện nổi.

Chàng thừ ra một hồi mới nói:

- Thôi được, nhưng tại hạ cần nói trước, tại hạ không thể nào lấy cô nương làm vợ được, cô nương làm việc cho tại hạ, tại hạ sẽ trả thù lao cho cô nương.

Yêu nữ vui mừng khôn xiết, đôi mày luôn chau lại giờ bỗng như giãn ra, hết sức quyến rũ nói:

- Thiếu hiệp hãy ôm tiểu nữ chốc lát được không? Sau khi gặp thiếu hiệp hôm nay, tiểu nữ đã có ý nghĩ ấy, nếu được ở trong vòng tay thiếu hiệp chốc lát, hẳn là tiểu nữ hết sức hạnh phúc.

Hồ Thiết Sanh tim đập dữ dội:

- Vậy không nên, vì cô nương đâu phải là vợ tại hạ.

Nhưng yêu nữ bất chấp, rúc đầu vào lòng chàng, ôm chặt lấy chàng và áp mặt vào má chàng.

Hồ Thiết Sanh đâu phải là thần thánh, lẽ dĩ nhiên cũng động tình, nhưng chàng không có dục niệm, mà chỉ cảm động bởi tình cảm trong trắng và chân thành của đối phương.

Yêu nữ thấy chàng không cự tuyệt, càng ôm chặt hơn, tuy chưa từng tiếp xúc nam giới, nhưng phản xạ tự nhiên đã khiến nàng ta run lên, hơi thở gấp rút và mặt dần đỏ bừng.

Hồ Thiết Sanh tuy lòng xao động dữ dội, nhưng vẫn còn chút quan niệm đạo đức níu kéo lấy chàng, chàng xô mạnh yêu nữ ra.

Yêu nữ ngơ ngẩn nói:

- Làm vợ như thế này là có thể sinh con ư?

Hồ Thiết Sanh suýt phì cười:

- Không, thế này đâu thể có sinh con được.

- Vậy như thế nào mới có thể sinh con? Từ khi thấy con của các vị, tiểu nữ thích quá, cũng mong có được mấy đứa. Thật ra làm thế nào mới có thể sinh con vậy?

Hồ Thiết Sanh đỏ mặt:

- Chuyện ấy sau này khi cô nương có người yêu, y sẽ cho cô nương hiểu.
- Tiểu nữ đã nói rồi, tiểu nữ không bao giờ yêu thương người đàn ông khác nữa. Ai cho tiểu nữ biết chứ? Chẳng lẽ thiếu hiệp không muốn cho tiểu nữ biết sao?

Hồ Thiết Sanh bối rối, hai tay xoa vào nhau nói:

- Cô nương sinh sống ở đây từ bé, có nhiều điều không biết, có những lời không thể nói một cách tùy tiện, nhất là phụ nữ. Chuyện này người phụ nữ không nên tùy tiện hỏi người khác.

- Không hỏi thì làm sao biết được? Đẳng nào thì tiểu nữ cũng không lấy chồng nữa, thiếu hiệp hãy nói cho tiểu nữ biết đi.

Hồ Thiết Sanh chẳng cách nào hơn, đành kê lỗ tai nàng ta nói một hồi.

Yêu nữ như hiểu như không, nói:

- Chúng ta hãy thử xem được không? Nếu thiếu hiệp không dạy thì tiểu nữ cũng không sao hiểu được.

Hồ Thiết Sanh lắc đầu:

- Không được.

Yêu nữ cũng không đơn giản, mắt đảo tròn nói:

- Thiếu hiệp thương yêu người đàn bà lớn tuổi kia và đứa bé lắm phải không?
- Không phải thương yêu, vì bà ấy là trưởng bối của tại hạ nên tại hạ kính trọng, còn về đứa bé đó là con của tại hạ, đương nhiên là thương yêu rồi.
- Giáo chủ định giết họ đấy.

Hồ Thiết Sanh hoảng kinh:

- Bao giờ hạ thủ?

- Sáng sớm mai.

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng, lòng tột cùng lo lắng. Yêu nữ nói tiếp:

- Thiếu hiệp mà chịu dạy cho tiểu nữ làm thế nào mà sinh con, tiểu nữ sẽ cứu các vị một lần. Nếu thiếu hiệp ra khỏi đây được, thì sẽ có thể cứu họ ngay.

Hồ Thiết Sanh ngẩn người, thâm nhủ:

“Yêu nữ này thật quá ngây thơ, đây là một chuyện không quang minh chính đại, nàng ta chịu thiệt thòi mà cũng không biết”.

Hồ Thiết Sanh nghiêm túc nói:

- Đối với một người phụ nữ, chuyện này là quan trọng hơn hết, nếu tại hạ mà dạy cho cô nương, cô nương sẽ thiệt thòi đấy.

- Không hề gì! Tiểu nữ chấp nhận thiệt thòi, bởi vì tiểu nữ thích thiếu hiệp.

Hồ Thiết Sanh nghĩ nhanh, mười mạng người đều tùy thuộc vào cá nhân mình, trông thái độ lạnh lùng và tàn bạo của Bạch Băng, hẳn đó không phải là lời hù dọa, bản thân mình chết đi không sao, nếu để liên lụy đến Dư tiền bối thì thật chết cũng không nhắm mắt.

Thế là chàng gật đầu nói:

- Thôi được, tại hạ dạy cho cô nương, nhưng sau đó cô nương sẽ trở thành vợ của tại hạ.

Yêu nữ mừng rơn, ôm lấy Hồ Thiết Sanh nhảy cẫng lên.

Hồ Thiết Sanh nói tiếp:

- Nhưng từ hôm nay, cô nương phải vâng lời tại hạ và phải chú ý một số việc.

- Chỉ cần thiếu hiệp bằng lòng cho tiểu nữ theo cùng, bất cứ điều gì tiểu nữ cũng nghe theo.

- Từ nay cô nương phải mặc y phục, không được nói năng bừa bãi về chuyện quan hệ nam nữ, và phải giải cứu tất cả các cao thủ bạch đạo.

- Tiểu nữ chưa từng mặc y phục bao giờ nhưng vì thiếu hiệp, tiểu nữ có thể chịu đựng hết. Về chuyện quan hệ nam nữ chẳng hay đó là cái gì? Còn chuyện cứu người, tiểu nữ sẵn sàng nghe theo thiếu hiệp.

- Đó chính là việc sanh con đẻ cái.

- Tiểu nữ xin vâng.

- Cô nương có danh tánh không? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi.

- Tiểu nữ là La liên, năm nay mười chín tuổi.

Hồ Thiết Sanh lẩm bẩm:

- Quyên muội, Hồng muội, xin hãy tin ngu huynh, ngu huynh tuyệt đối không phải kẻ hiểu sắc, nhưng vì tính mạng của mọi người, ngu huynh đành phải bán rẻ linh hồn một lần.

Hồ Thiết Sanh chỉ tay xuống đất, ra ý bảo nàng nằm xuống, sau đó bảo nàng lấy lá cây trên mình xuống, La Liên hớn hử làm theo ngay.

Thân người nàng tuy không trắng trẻo, nhưng hết sức khiêu gợi. Hồ Thiết Sanh thấy nàng hồn nhiên trong trắng như vậy, lòng hết sức bất nhẫn, nhưng vì phải cứu mười mấy mạng người, chàng không còn cách nào khác hơn.

La Liên lớn lên ở miền nhiệt đới nên sớm chín mùi hơn, một khi đã hiểu ra sự kỳ diệu của cuộc đời, lửa tình ngút cháy cơ hồ khiến Hồ Thiết Sanh tan chảy.

Mây tan mưa tạnh, La Liên hai má đỏ bừng, môi treo nụ cười thỏa mãn nói:

- Thì ra như vậy là có thể sinh con đẻ cái, tiểu muội nhớ có một lần đã nhìn thấy một vị tỷ muội từng làm việc này với một người đàn ông.

Hồ Thiết Sanh ngạc nhiên hỏi:

- Trong Hận Thế Giáo chẳng phải không có đàn ông sao?

- Vâng, người đàn ông ấy là thổ dân từ đảo Hải Nam, về sau đã bị giáo chủ hay biết, chết rất thê thảm.

- Chết như thế nào?

- Bốn giáo có một điều lệ, kẻ nào chưa được phép mà gần gũi với đàn ông là bị xử thất cổ ba lần.

Hồ Thiết Sanh ngần người:

- Mỗi người bị thất cổ một lần cũng đủ chết rồi, sao lại phải đến ba lần?

- Mỗi lần khi sắp tắt thở lại nói dây ra, đến lần thứ ba mới thất chết, đó là hình phạt tàn bạo nhất của bốn giáo.

Hồ Thiết Sanh lắc đầu liên hồi, lẩm bẩm:

- Giáo chủ của các vị sao lại tàn ác vậy?

- Theo tiểu muội biết, giáo chủ căm hận nhất là đàn ông và càng căm hận đàn bà gần gũi với đàn ông, có lẽ giáo chủ chưa từng làm vậy với đàn ông, không thì bà ấy đâu có căm hận đàn ông.

Hồ Thiết Sanh chợt động tâm nói:

- Hận Thế Giáo có người ở phía sau chỉ huy hay không?

- Tiểu muội không rõ, chỉ biết mỗi năm có một lão già thấp bé đến đây hai lần, giáo chủ dường như rất khách sáo với lão ta.

Hồ Thiết Sanh biết lão già thấp bé ấy chính là người cầm đầu Hận Thế Giáo và Phi Hồn Bảo, và việc sư mẫu thay đổi tính tình, cấm hận đàn ông trên cõi đời này rất có thể là sơ phụ mà nên.

Điều kỳ lạ là sơ phụ mất hết trí nhớ mà sư mẫu lại nhớ rõ thân thế và lai lịch của mình nhưng lại trở nên hung tàn bạo ngược, đó phải chăng là bị người ám toán làm mất đi bản tính?

Thời gian không còn sớm, Hồ Thiết Sanh liền cởi áo dài của mình đưa cho La Liên mặc vào đoạn nói:

- La Liên, chúng ta đi cứu người mau.

Do La Liên dẫn đường, trước hết cứu thoát Dư Mộng Chân, Bạch Ngọc Quyên, Bạch Điều Hồng, nữ mẫu và Tiểu Sanh, sau đó ra khỏi sơn động to lớn, đi vào trong một sơn động nhỏ khác.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Điều Hồng thấy La Liên mặc áo dài của Hồ Thiết Sanh, bất giác lửa ghen trong lòng bốc cao, mặt mày tái ngắt.

Dư Mộng Chân thì đã đoán biết việc gì đã xảy ra, bà biết Hồ Thiết Sanh không phải kẻ hiểu sắc, hẳn là vì cứu người nên tùy nghi ứng biến và đã xảy ra quan hệ thể xác với thiếu nữ này.

Và Hồ Thiết Sanh cũng đã nhận thấy hai nàng nổi cơn ghen, đành gượng cười nói:

- lát nữa ngu huynh sẽ giải thích cho hai muội.

La Liên quen đường thuộc lối, tìm đến một gian thạch thất rộng lớn, chỉ thấy Bạch Long Xuyên, Thiên Đài Kỳ Si và Hắc Dao Khách đều bị giam tại đây.

La Liên mở khóa ra, Dư Mộng Chân dẫn trước bước vào, hướng về Bạch Long Xuyên nói:

- Bạch đại ca, đi mau. Nếu không nhờ thiếu nữ này cứu Hồ Thiết Sanh, e rằng chúng ta không một người nào có thể thoát thân khỏi đây.

Thiên Đài Kỳ Si đứng phất dậy, cười hề hề nói:

- Bạch huynh, hãy nể mặt Dư Mộng Chân tiểu muội, không được ngang bướng. Theo Lữ mỗ thấy, có thể là Bạch Băng cũng bị người ám toán, mất hết bản tính.

Bạch Long Xuyên thở dài não ruột:

- Chân muội, ngu huynh không rời khỏi đây đâu. Nhớ lại năm xưa đã trăm phương nghìn cách ngăn cản hôn sự của Lạc Dật với Băng nhi, nay lòng vẫn còn ray rứt, cho dù Băng nhi giết chết ngu huynh, ngu huynh cũng cam lòng nhắm mắt.

Hồ Thiết Sanh hoảng kinh:

- Theo lời La Liên, khi trời sáng giáo chủ sẽ giết hết mọi người. Bạch tiền bối mà không đi, thật không phải là hành động sáng suốt.

Bạch Long Xuyên thở dài:

- Những năm gần đây, lão phu đã sồn lòng thối chí, chết đi cho xong. Lạc huynh có thể ở trong Phi Hồn Cốc, không màng đến sự nguy hiểm của bản thân, lão phu lẽ nào lại tham sống sợ chết.

Hắc Dao Khách lớn tiếng:

- Bạch huynh, việc gì cũng có thể làm gương, chẳng lẽ chuyện đùa mạng cũng có thể làm gương hay sao? Bạch huynh thử nghĩ xem, nếu Bạch huynh không chịu đi, mọi người làm sao có thể bỏ rơi Bạch huynh?

Bạch Long Xuyên nghiêm giọng:

- Các vị hãy đi mau, tuyệt đối không nên lo cho lão phu, lão phu không phải kẻ liều mạng, cam tâm ở lại đây dĩ nhiên cũng có niềm tin phần nào. Hôm qua lần đầu gặp lại Băng nhi lão phu đã nhận thấy trên mặt ọ thoáng lộ vẻ trông mong, chứng tỏ Băng nhi bị trúng độc không nặng, có thể cứu chữa nếu tìm được Bách Thảo Dật Tẩu Lý Bách Khí.

La Liên sốt ruột giục:

- Nhanh lên! Trời sắp sáng rồi, kéo muện thì nguy mất.

- Bạch huynh, nếu Bạch huynh không đi, mọi người cũng không đi.

Bạch Long Xuyên giơ tay lên khỏi đầu, nghiêm mặt nói:

- Nếu các vị không đi, Bạch mỡ tự tuyệt ngay tại đây.

Mọi người cả kinh, biết Bạch Long Xuyên chẳng phải hù dọa, ông nói được là làm được, bất giác đều đứng thừ ra tại chỗ.

Dư Mộng Chân tuy thân thiết với Bạch Long Xuyên và Lạc Kỳ, nhưng chẳng thể vì tư hại công, liền lớn tiếng nói:

- Bạch đại ca đã nhất quyết ở lại thì xin hãy tùy cơ ứng biến, hết sức cẩn thận, mọi người nhất định sẽ tìm được Bách Thảo Dật Tẩu trong thời gian ngắn, chữa trị cho Lạc Dật và Bạch Băng. Mọi người đi mau, đừng nên làm chuyện đại dột.

Đoạn quay sang Bạch Long Xuyên nói:

- Bạch đại ca hãy gắng bảo trọng.

Dứt lời, liềm dẫn trước ra khỏi thạch thất.

Thiên Đài Kỳ Si nói:

- Bạch huynh tuyệt đối không nên bốc đồng, mọi người sẽ cố gắng nhanh chóng tìm được Bách Thảo Dật Tẩu, nếu thấy tình thế không ổn thì hãy tìm cách thoát thân.

Bạch Long Xuyên về tự tin:

- Hãy yên tâm, Băng nhi không bao giờ hạ sát lão phu đâu.

Mọi người từ biệt Bạch Long Xuyên, do La Liên dẫn đường ra khỏi Hận Thế Giáo, trên đường La Liên lúc lúc lại ngoảnh ra sau nhìn Hồ Thiết Sanh cười ngọt lịm, khiến Bạch Ngọc Quyên và Bạch Điều Hồng hết sức tức tối.

Hắc Dao Khách lớn tiếng nói:

- Thiết Sanh, nếu ngươi không chê nhiều thì phải cho nàng ta mặc một chiếc quần chú?

Mọi người thấy La Liên lúc phóng đi, vạt áo bị gió thổi tung, đùi mông cơ hồ lộ ra, mọi người bất giác cười phá lên.

Dư Mộng Chân bĩu môi nói:

- Trần huynh nói vậy mà không biết xấu hổ sao? Nèn biết Thiết Sanh vì cứu mọi người mới phải cam đành cho nàng ta theo cùng, vậy mà Trần huynh không một lời cảm tạ, lại còn chế nhạo nữa.

Văn Thân Dã Tẩu Tư Mã Ngưu thắc mắc hỏi:

- Hồ Thiết Sanh, thật ra là chuyện gì vậy?

Hồ Thiết Sanh hết sức cảm kích Dư Mộng Chân đã giải vây cho mình, nghiêm giọng nói:

- Đem qua La Liên đã giải cứu văn bối với điều kiện trao đổi là tính mạng của mọi người, văn bối chẳng thể vị kỷ để khiến mọi người hy sinh tính mạng, nên đã trịnh trọng nhận lời cho La Liên theo cùng.

Bạch Ngọc Quyên giọng bốp chát:

- Nếu như còn có cô gái nào khác uy hiếp Sanh ca như vậy, Sanh ca cũng nhận cả hay sao?

Hồ Thiết Sanh nghiêm túc:

- Nếu là uy hiếp tính mạng riêng cá nhân ngu huynh, ngu huynh không bao giờ chau mày, còn như phen này ngu huynh mà không nhận lời, thử nghĩ ngu huynh sẽ mang lấy tội danh gì?

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy:

- Ngụy biện, ai chứng kiến kia chứ?

Hồ Thiết Sanh không trả lời được, chuyện này chẳng tiện phân trần trước đám đông, nhưng chàng thật là oan.

Bạch Diều Hồng thấy vậy bèn nói:

- Quyên muội, thôi đi. Theo tử tử nhận thấy, Sanh ca không phải là người đa tình hiểu sắc, bạ ai cũng yêu được.

La Liên hoàn toàn không hiểu tình cảm tế nhị giữa nam nữ, thấy Bạch Ngọc Quyên sùng sộ với Hồ Thiết Sanh, hết sức thắc mắc hỏi:

- Sanh ca, người vợ này của Sanh ca tại sao lại có thái độ như vậy với Sanh ca?

Hồ Thiết Sanh cười dở khóc dở, dang hai tay nói:

- La Liên, ngu huynh đã nói với muội rồi, những gì muội không hiểu hãy từ từ quan sát, đừng nói năng bừa bãi.

La Liên gật đầu:

- Tiểu muội biết rồi, nhưng chắc chắn tiểu muội không bao giờ có thái độ như vậy đối với Sanh ca.

Hồ Thiết Sanh thâm lắc đầu, La Liên nói vậy khác nào thêm dầu vào lửa.

Quả nhiên, Bạch Ngọc Quyên cười khẩy nói:

- Người không biết xấu hổ, ngay cả quần cũng không mặc như người mà cũng biết bợ đỡ lấy lòng. Hừ, thật là vô liêm sỉ.

La Liên lòng như một tờ giấy trắng, chẳng những không giận mà còn nhoẻn miệng cười, càng khiến Bạch Ngọc Quyên điên tiết, bĩu môi xì một tiếng dài.

Dư Mộng Chân thấy vậy nói:

- Ngọc Quyên, La Liên là một cô gái hiền lành trong trắng, không nên đối xử với nàng ta như vậy.

Dư Mộng Chân hiển nhiên rất thông cảm cho Hồ Thiết Sanh, Bạch Ngọc Quyên tuy tức giận nhưng không dám cãi lại, Hồ Thiết Sanh cảm kích đưa mắt nhìn Dư Mộng Chân.

Bỗng thấy tám bóng người phóng nhanh đến, cầm đầu chính là Ma Già Tiên Tử Bạch Băng, theo sau là bảy thiếu nữ khỏa thân.

Dư Mộng Chân liền tiến tới nói:

- Bạch Băng, người đuổi theo có việc gì?

Bạch Băng lạnh lùng:

- Để lại La Liên, nếu không một người cũng đừng mong thoát khỏi đây.

Dư Mộng Chân ôn tồn:

- Nàng ta đã trải qua cuộc sống nguyên thủy ở chốn hoang sơn quá đủ rồi, giờ tự nguyện theo bọn ta vào Trung Nguyên, người hãy buông tha cho nàng ta, nàng ta là một người con gái hiền lành.

Bạch Băng cười khẩy:

- Ắ đã phản bội bốn giáo và vi phạm điều cấm của bốn giáo, bốn giáo chủ phải bắt về xử tội trước công chúng.

La Liên tái mặt, rúc đầu vào ngực Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đẩy nàng ra, sải bước tiến tới nói:

- Sư mẫu, đồ nhi đã nhận lời đưa La Liên vào Trung Nguyên, đồ nhi đã hứa là phải giữ lời, không thể nào để La Liên ở lại đây.

Bạch Ngọc Quyên phóng tới, bi thiết nói:

- Mẫu thân không cần đến nữ nhi thật sao?

Bạch Băng phất tay, đẩy Bạch Ngọc Quyên lùi năm sáu bước, quần hùng đều kinh hãi, Bạch Băng lạnh lùng nói:

- Trong các vị, người nào thân thủ cao nhất?

Dư Mộng Chân vừa định đáp, Hồ Thiết Sanh đã vòng tay thi lễ với bà nói:

- Dư tiên bối, xin thứ cho vãn bối mạn phép, để vãn bối ứng phó cho.

Dư Mộng Chân gật đầu, trình trọng căn dặn:

- Đây là sư mẫu ngươi, ngươi ra tay hãy cẩn thận.
- Vâng, vẫn bối đã biết rồi.

Hồ Thiết Sanh chậm rãi đi đến trước mặt Bạch Băng, cung kính nói:

- Sư mẫu có điều chi chỉ dạy?

Bạch Băng cười lạnh lùng:

- Trong số những người này, võ công của ngươi cao nhất?
- Vâng, sư mẫu có điều chi...

Bạch Băng gắt giọng:

- Đừng gọi ta là sư mẫu, ta không phải sư mẫu của ngươi. Nếu ngươi tiếp nối ta ba chiêu, La Liên sẽ để cho ngươi dẫn đi.
- Đồ nhi tuân lệnh sư mẫu.

Chỉ thấy Bạch Băng nhẹ nhàng vung tay, nhanh như chớp chộp vào vai Hồ Thiết Sanh, Hồ Thiết Sanh nhẹ nhàng lách tránh, nào ngờ trao phong cách không chộp đến, soẹt một tiếng, vai áo Hồ Thiết Sanh đã bị chộp rách.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, võ công của bà như chẳng kém sư phụ, liền không dám khinh suất nữa.

Bạch Băng một chiêu đắc thủ, chiêu thức không thay đổi, lại chộp vào ngực Hồ Thiết Sanh.

Bạch Ngọc Quyên thấy chiêu thứ nhất Hồ Thiết Sanh đã kém thế, lòng mừng khôn tả, nàng vừa mong Hồ Thiết Sanh bại dưới tay mẫu thân, phải để La Liên lại, bót đi một tình địch, nhưng vì yêu Hồ Thiết Sanh, lại không muốn chàng thua bại trước công chúng nên lòng nàng hết sức mâu thuẫn.

Lúc này Hồ Thiết Sanh đã thi triển Huyền Huyền Nhị Thức, chỉ nghe bùng một tiếng, hai người cùng bật lui một bước. Quần hùng thấy đều kinh hãi, Bạch Băng quả nhiên thân hoài tuyệt học.

Bạch Băng buông tiến cười khẩy, lại vung tay chộp vào mặt Hồ Thiết Sanh. Chiêu này hết sức ảo diệu, Hồ Thiết Sanh không sao hóa giải nổi, trong lúc nao núng, theo bản năng tung ra một chiêu kỳ học.

Chỉ nghe Bạch Băng bật lên một tiếng thảng thốt, triệt chiều lùi sau ba bước, trở mắt hỏi:

- Chiều này ngươi đã học được ở đâu?

Hồ Thiết Sanh đứng thừ ra, chính chàng cũng không rõ đó là chiều thức gì, bèn đáp:

- Bẩm sư mẫu, chiều này là do đồ nhi tự sáng chế.

Bạch Băng không tin quát:

- Láo! Chiều này rất giống đường lối võ công của ta. Nói mau, ai đã truyền cho ngươi?

Hồ Thiết Sanh cười dở khóc dở, nói thật mà sư mẫu không tin thì đành phải nói dối, liền đáp:

- Do một vị lão nhân quái đản truyền cho đồ nhi.

- Lão nhân quái đản ấy ở đâu? Danh tánh là gì?

- Đồ nhi cũng không biết ông ấy hiện ở đâu và cũng không biết danh tánh và lai lịch, xin thứ cho đồ nhi không thể phụng cáo.

Bạch Băng cười khẩy:

- Vậy lão chính là Ma Dao Tôn Giả rồi.

Hồ Thiết Sanh nghe vậy liền động tâm, thầm nhủ:

“Phải rồi, đó chính là chiều thức mình đã tham ngộ được trong bài ca thứ nhì, vì câu cuối □ gặp một trù đi thành chín□ không sao hiểu nổi, nên chỉ có thể kể được là nửa chiều, vậy mà uy lực đã ghê gớm thế này, xem ra lợi hại hơn Huyền Huyền Nhất Thức và Huyền Huyền Nhị Thức rất nhiều.

Chỉ nghe Bạch Băng nghiêm giọng nói:

- Khi nãy bốn giáo chủ đã hạn định ba chiều, chỉ thắng ngươi một chiều cũng thua một chiều, còn một chiều hòa nhau, nên La Liên để ngươi dẫn đi.

Dứt lời, khoát tay ra hiệu với bảy thiếu nữ, quay người phóng đi.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy nói:

- Vậy là bình yên vô sự rồi, đặc ý lắm phải không?

La Liên thấy Hồ Thiết Sanh đã có thể khiến cho giáo chủ lui về, trở mắt nhìn chàng một hồi, đoạn lại ôm lấy vai chàng vui mừng reo vang.

Hồ Thiết Sanh lắc mạnh đầu, xô nàng ra nói:

- Liên muội đừng làm như vậy, lại quên lời dặn của huynh rồi sao?

Dư Mộng Chân thở dài:

- Vậy xem ra lão nhân kia hẳn là Ma Dao Tôn Giả rồi. Chẳng rõ Bạch Băng sao biết ông ấy thế nhỉ?

Hồ Thiết Sanh trầm ngâm:

- Văn bối nhận thấy chiều thức của sư mẫu na ná giống Huyền Huyền Thủ, chẳng hiểu lý do thế nào?

- Theo lão thân thấy, người cầm đầu đứng sau Hận Thế Giáo hẳn là có quan hệ với Ma Dao Tôn Giả.

Đến cửa biển dân cư đông đúc, Hồ Thiết Sanh mua cho La Liên một bộ y phục và giày vớ, bảo nàng mặc vào. Quả đúng là người đẹp nhờ lụa, hoa đẹp nhờ lá, sau khi trang điểm, nhan sắc La Liên chẳng kém gì Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diệu Hồng.

Mọi người đã bôn ba suốt mười mấy ngày trời, lúc này đều đã mệt mỏi, bèn ở lại cửa biển nghỉ qua đêm, hôm sau đi thuyền đêm Quảng Đông, thẳng đường tiến vào Trung Nguyên.

Đến Lạc Dương, quần hùng hội họp bàn tính, lãng Tấn Tuyên Đế không còn náu thân được nữa, cần phải dời địa điểm. Thế là quần hùng đã mua một trang viện ngay trong thành.

Sau đó chia nhau đi tìm Bách Thảo Dật Tẩu Lý Bách Khí, vì trước khi tìm gặp ông ta, quần hùng chẳng thể mở cuộc tấn công vào Phi Hồn Bảo và Hận Thế Giáo.

Hồ Thiết Sanh cùng Bạch Ngọc Quyên, Bạch Diệu Hồng và La Liên đi vào Mang Sơn. Hai nàng họ Bạch vẫn không nói chuyện với La Liên nhưng La Liên ngây thơ hồn nhiên, chẳng hiểu hai nàng vì sao lại vậy nên càng thân mật với Hồ Thiết Sanh hơn.

Thế là hai nàng càng thêm ghen tức, cả Hồ Thiết Sanh cũng chẳng màng đến. Hai nàng phóng đi phía trước, như cố ý để cho hai người gần gũi vậy.

Mặt trời đã sang tây, ráng chiều nhuộm đỏ vòm cây. Hồ Thiết Sanh lớn tiếng nói:

- Chúng ta hãy nghỉ ngơi chốc lát, ăn chút lương khô rồi hẵng đi tiếp.

Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diệu Hồng dừng lại, nhưng ngồi ở chỗ xa bốn năm trượng, Hồ Thiết Sanh bèn nói:

- Liên muội, hãy đi mời hai vị tỷ tỷ đến đây.

La Liên liền chạy đến bên hai nàng, vui vẻ nói:

- Hai tỷ tỷ, Sanh ca mời hai vị đến kia.

Hai nàng trừng cho La Liên một cái, vẫn không đếm xỉa.

La Liên ngạc nhiên nói:

- Sanh ca, hai vị tỷ tỷ sao không nói chuyện? Trong người không được khỏe ư?

Hai nàng cười khẩy:

- Người không khỏe thì có, vớ vẩn.

La Liên như chợt nhớ ra:

- À! Tiểu muội biết rồi.

Hai nàng trợn mắt, La Liên nói tiếp:

- Sanh ca bảo tiểu muội không được nói năng bừa bãi, nhất là chuyện quan hệ giữa nam nữ.

Hai nàng càng thêm bực tức, Bạch Ngọc Quyên nói:

- Nói đi! Bây giờ y không nghe thấy đâu.

La Liên hạ thấp giọng:

- Hai vị tỷ tỷ đã có kinh nguyệt phải không?

Hai nàng cùng bĩu môi:

- Hừ! Người thật không biết xấu hổ.

Hồ Thiết Sanh thính giác linh mẫn, đã nghe rõ ràng, cười khở sở thảm nhủ:

- Nàng ta gì cũng không biết, cho theo cùng lại đâm ra không hợp với Ngọc Quyên và Diêu Hồng, mai một sẽ giao nàng ta cho Dư tiền bối, đàn bà chỉ dạy có lẽ nàng ta tiến bộ nhanh hơn.

Hồ Thiết Sanh đi đến, chia lương khô cho hai nàng và nói:

- Hai muội không nên như vậy. La Liên gì cũng không hiểu, có gì hãy cứ nói với ngu huynh được rồi.

Hai nàng cười khẩy:

- Không hiểu gì chứ? Không hiểu mà biết giành giật đàn ông, chẳng ngờ Sanh ca lại còn bênh vực ả ta..

Hai nàng lòng ngập lửa ghen hờn, đưa mắt nhìn nhau, quay người phóng đi.

Hồ Thiết Sanh vội lớn tiếng nói:

- Hai muội khoan đi đã, ngu huynh có điều cần giải thích.

Hai nàng tảng lờ, lát sau đã mấy dặm trong rừng tùm.

Hồ Thiết Sanh không yên tâm, quát:

- Đuổi theo mau.

Cùng La Liên phóng đi vào rừng tùm. Khu rừng này rất rộng, nằm trên triền núi, lúc này mặt trời đã lặn, trong rừng tối om, chẳng thấy bóng dáng hai nàng đâu cả.

Hồ Thiết Sanh cùng La Liên tìm suốt cả buổi trời vẫn không gặp Bạch Ngọc Quyên và Bạch Diệu Hồng. Băng qua rừng, chỉ thấy hai nàng đang nấp sau một tảng đá to, đưa mắt nhìn vào một hào núi.

Thì ra trên hai tảng đá to trong hào núi có hai người ngồi đối mặt nhau, một là Phi Hồn Bảo Chủ Vô Sao Kiếm Lạc Dật, một là Hận Thế Giáo Chủ Ma Già Tiên Tử Bạch Băng.

Hai người cách nhau khoảng hai trượng, cùng chăm chăm nhìn nhau, có lúc thoáng chau mày ra chiều suy tư, có lúc mặt hiện sát cơ trung mắt nhìn đối phương, nhưng không người nào lên tiếng.

Hồ Thiết Sanh bất giác thâm thở dài, nhủ:

“Hai người vốn là một đôi hiệp lữ và cũng là phu thê, bị người ám toán mất hết trí nhớ, ngồi đối mặt với nhau mà không nhận ra, thật đáng đau lòng”.

Bạch Ngọc Quyên lặng lẽ rơi nước mắt, Hồ Thiết Sanh đặt tay lên vai nàng truyền âm nói:

- Quyên muội đừng bi ai, ngu huynh tin chắc là có thể làm cho họ phục hồi trí nhớ.

Bỗng nghe Lạc Dật cất tiếng nói:

- Tôn giá là ai? Xinh đẹp thế này thật bốn nhân trong đời lần đầu mới gặp.

Bạch Băng lạnh lùng:

- Bốn nhân là Ma Già Tiên Tử Bạch Băng, đẹp hay không chẳng liên can gì đến tôn giá.

Bạch Ngọc Quyên nước mắt lại tuôn trào, hiển nhiên Bạch Băng tuy biết danh tánh mình, nhưng đã quên mất người đang ngồi trước mặt chính là chồng mình.

Lạc Dật trầm giọng:

- Bốn nhân là bảo chủ Phi Hồn Bảo.

Bạch Băng thoáng giật mình:

- Bốn nhân là giáo chủ Hận Thế Giáo.

Lạc Dật buông tiếng cười dài, chậm rãi đứng lên nói:

- Thật hân hạnh. Chúng ta đã phụng mệnh chủ nhân liên minh với nhau, nhưng đây là lần đầu gặp mặt. Từ lâu nghe danh Hận Thế Giáo Chủ thần kỳ cái thế, bốn bảo chủ rất mong được mở rộng tầm mắt.

- Bốn giáo chủ cũng có ý muốn ấy.

Bạch Băng dứt lời, chậm rãi đứng lên, lấy ma già ra đưa lên miệng thổi.

Chỉ nghe âm điệu ngập đầy oán hận, khiến người lòng sôi sục căm thù, muốn hủy diệt hết tất cả những gì trước mắt.

Nhưng Lạc Dật mặt vẫn lạnh lùng, không hề bị tiếng già chi phối, rút trường kiếm ra, vung một cái trong không gian, phát ra tiếng rít lạnh lói.

Liên tức tiếng già của Bạch Băng chấn động, dường như âm điệu cũng thay đổi rất nhiều, rồi vụt im bặt, lạnh lùng nói:

- Tôn giá quả nhiên thân thủ phi phạm, chúng ta hãy với binh khí ấn chúng vài chiêu nữa.

Lạc Dật buông tiếng cười khẩy, chẳng thấy xoay cổ tay, mũi kiếm đã trở vào ngực Bạch Băng. Chỉ nghe keng một tiếng, ma già của Bạch Băng đã bị kiếm khí vô hình đẩy bật sang bên nửa thước.

Hồ Thiết Sanh hết sức bội phục, thâm nhủ:

“Cách nhau hai trượng mà có thể với kiếm khí từ mũi kiếm phát ra đã thương người, e rằng sư tổ cũng không làm nổi”.

Bạch Băng nhướng mày, ma già trong tay lộn lên và quét ngang ra, chỉ nghe keng một tiếng, trường kiếm trong tay Lạc Dật cũng bị đánh bật một thước.

Bạch Ngọc Quyên chẳng hiểu sao lại hớn hờ cười, chúng tỏ mỗi người đều có lòng riêng tư, mặc dù hai người đều không phải kẻ xa lạ, một là mẫu thân và một là phụ thân, nàng yêu thương mẫu thân hơn. Đó có lẽ vì nàng đã sống bên ngoại tổ phụ từ thuở nhỏ mà nên.

Hai người cùng thi triển một chiêu, người nào cũng có điểm độc đáo riêng, cùng buông tiếng cười một hồi, sau đó cách không giao thủ.

Cách giao thủ này gần giống như Bạch Long Xuyên và Lạc Kỳ ấn chứng võ công hôm trước, chỉ thấy trường kiếm của Lạc Dật kết tụ một lớp sương trắng, mỗi lúc càng dày, và ma già của Bạch Băng cũng từ trong lỗ bốc ra mấy luồng khí trắng, nghi ngút bay lên cao mấy trượng, gió núi lồng lộng mà không thổi tan được.

Bốn người hết sức kinh hãi, đồng thời Hồ Thiết Sanh nhận thấy chiêu thức của Bạch Băng không phải là Đại Già Thập Bát Phách và Tiểu Già Thập Cửu Phách của Bạch Long Xuyên, Lạc Dật cũng không phải là Thánh Giả Chi Kiếm, mà đều giống chiêu thức Huyền Huyền Thủ, nhưng lại không giống lắm.

Đồng thời hai người cách nhau hai trượng, nhưng đều vẻ mặt nặng nề, tập trung hết tinh thần. Trăm chiêu qua đi, chỗ tóc mai đã toát mồ hôi.

Bỗng, một bóng người xuất hiện ở đầu kia hào núi, từ từ đến gần Bạch Băng và Lạc Dật.

Hồ Thiết Sanh kinh hãi, Bạch Ngọc Quyên cũng phát hiện, sợ người ấy ám toán song thân, lập tức cùng Hồ Thiết Sanh tung mình xuống hào núi.

Bạch Ngọc Quyên và Hồ Thiết Sanh nấp vào sau hai mỏm đá nhộm, đưa mắt nhìn chỉ thấy người ấy vẫn tiếp tục tiến đến gần, chỉ còn cách Lạc Dật và Bạch Băng chừng sáu bảy trượng nữa thôi.

Bạch Ngọc Quyên vừa định hiện thân cảnh báo, nhưng Hồ Thiết Sanh kéo tay áo nàng nói:

- Hãy khoan, người ấy hình như là Bách Thảo Dật Tẩu, trên lưng như có rương thuốc, chẳng rõ ông ta lên lút đến đây làm gì?

Người ấy chỉ còn cách Lạc Dật và Bạch Băng chừng bốn trượng thì dừng lại, Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lúc này lòng hết sức mâu thuẫn, hai người tuy là trưởng bối của họ nhưng vì trí nhớ đã mất, hiện đang ở thế đối địch với họ. Bách Thảo Dật Tẩu đến đây hẳn là có thâm ý, có thể nào định thừa cơ ám toán hai người chăng? Và vì sao lại ám toán?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên đang phân vân, bỗng thấy người ấy vung tay, hai vệt sáng vàng bay ra như tia chớp, một nhắm vào huyệt não bộ của Lạc Dật, một nhắm vào huyệt Ngọc Châm của Bạch Băng.

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bất giác kinh hãi, cùng phóng ra hét to:

- Có người ám toán.

Lạc Dật và Bạch Băng thoáng giật mình, cùng phát giác phía sau có tiếng gió rít, liền lách sang bên một bước, hai vệt sáng vàng cùng rơi vào khoảng không.

Lạc Dật và Bạch Băng cùng buông tiếng cười khẩy, lạnh lùng nhìn nhau nói:

- Mai kia có cơ hội chúng ta hẵng ấn chúng lại.

Đoạn liền cùng phóng đi về hai hướng ngược nhau. Người ám toán phóng nhanh đến, nhặt lại hai mũi kim châm trên đất, quay sang Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên lớn tiếng nói:

- Lão phu vốn có lòng cứu người, nhưng đã bị hai người làm hỏng mắt khiến lão phu hoài phí mấy ngày tâm huyết, từ nay e khó mà gặp cơ hội thế này. Hai người là môn hạ của ai?

Hồ Thiết Sanh và Bạch Ngọc Quyên bàng hoàng, thì ra lão nhân này định cứu hai vị trưởng bối, nhưng kim châm của lão lại nhắm vào sau ót họ, nếu trúng thì chết mất còn gì?

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói:

- Văn bối là Hồ Thiết Sanh, đồ tôn của Tiên Kiếm Lạc Kỳ, đồ đệ của Vô Sao Kiếm Lạc Dật. Còn đây là Bạch Ngọc Quyên, con gái của Ma Già Tiên Từ Bạch Băng tiền bối. Kim châm của tiền bối nhắm vào sau ót hai vị tiền bối ấy mà lại bảo là cứu họ, vậy chẳng phải nói bừa ư?

Bách Thảo Dật Tẩu thoáng giật mình, ha hả cười to nói:

- Lão phu cả đời chưa từng mắc nợ tình cảm của ai, và cũng không bao giờ tùy tiện giúp người. Hôm trước Du Mộng Chân đã giải nguy cho lão phu khỏi lọt vào tay bọn Thiên Nhất Bang, nên lão phu phải báo đáp đại ân ấy. Giờ đã bị hai người làm hỏng việc, lão phu đã tận tâm rồi, từ nay không còn vương bận nữa.

Đoạn liền quay người bỏ đi, Hồ Thiết Sanh hốt hoảng nói:

- Vừa rồi văn bối không biết là tiền bối định cứu người, tưởng đâu có người ám toán hai vị tiền bối ấy nên mới lên tiếng cảnh báo, văn bối rất lấy làm hối hận, xin tiền bối lượng thứ. Còn về việc báo ân của tiền bối, theo văn bối thì cứu người là phải cứu cho trót, thế này thì chưa kể được là đã tròn trách nhiệm, chẳng hay tiền bối thấy có đúng không?

Bách Thảo Dật Tẩu cười khẩy:

- Lẽ ra vừa rồi rất có hy vọng, nhưng đã bị hai người làm hỏng, mà hai người lại là hậu nhân của họ, nên lão phu có thể phủ tay rồi.

Bạch Ngọc Quyên bi thiết nói:

- Lão tiền bối, xin hãy cứu giúp gia mẫu, lão nhân gia ấy trước kia không phải là người lạnh lùng tàn bạo như vậy, lão tiền bối lẽ nào thấy chết không cứu?

Bách Thảo Dật Tẩu tức giận:

- Lão phu đã nói là không màng đến nữa, hai người nói nhiều cũng vô ích.

Đoạn liền quay người phóng đi, Hồ Thiết Sanh bất giác phùng lửa giận, thầm nhủ:

“VẬY KỂ ĐƯỢC LÀ ĐÃ TRÒN TRÁCH NHIỆM RỒI Ứ? Nếu thật sự lão có lòng cứu người để báo đáp ơn giải nguy, lẽ ra cần phải tìm cơ hội nữa, cho đến khi nào cứu được mới thôi”.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng cười khẩy, toàn lực thi triển khinh công đuổi theo, chưa được nửa dặm đã đón đầu chặn lại nói:

- Tiền bối nếu biết đầu hổ đuôi rắn, buông tay từ đây thì đầu xứng đáng là một người hiệp nghĩa...

Bách Thảo Dật Tẩu trầm giọng:

- Lão phu vốn dĩ chẳng phải là người hiệp nghĩa anh hùng gì hết, chỉ cầu mong được sống an nhàn là đủ rồi. Sao? Người định vô lễ với lão phu ư?

- Tiền bối y thuật khoáng thế mà lại bỏ không dùng đến, để cho bọn gian tà lộng hành trong võ lâm, vẫn bối không thể trơ mắt nhìn gia sư và gia mẫu bị người lợi dụng, đành phải dùng bạo lực với tiền bối.

Bách Thảo Dật Tẩu că giận:

- Tiểu tử ngươi dù có bản lĩnh thông thiên cũng chẳng thể điều khiển ý chí của lão phu, lão phu đã không ra tay, ngươi có giết lão phu cũng uống công thôi.

Hồ Thiết Sanh cười khẩy:

- Biết nhân không làm tức là gian, mang ơn không báo tức là ác. Lý tiền bối, vì không thể để cho tiền bối lọt vào tay bọn tà bang, vẫn bối đành phải đắc tội.

- o O o -